

El conflicte de les Malvines

UN ATEMPTAT A L'AUTODE- TERMINACIÓ

Pàg. 3

Entrevista

amb

Heribert Barrera

Pàg. 5

Vicent Ventura:

"ESSER D'ESQUERRES, VOL DIR ESSER NACIONALISTES"

Pàg. 6-7

L'ESPASA I LA PLOMA

per Bernat Joan i Mari

Pàg. 4

EL DRET A L'AVORTAMENT

per L'Assemblea de Dones
de Ciutat

Pàg. 2

DECLARACIÓ CONJUNTA CONTRA LA LOAPA

I EN DEFENSA
DELS DRETS NACIONALS
DELS NOSTRES POBLES

Pàg. 12

NACIONALISMES SOLIDARIS

Una de les més escandaloses fal·làcies escampades per l'ofensiva neo-centralista que —amb la LOAPA com a símbol— patrocina el consens UCD-PSOE és el de la suposada insolidaritat dels nacionalismes de l'Estat Espanyol. Es curiós constatar com en el combat contra les nacionalitats el PSOE sembla fer tots els esforços possibles per superar la desacreditada i dividida UCD. Fa temps que —a un País Basc que no acaba de trobar la via de la pau— Txiqui Benegas manifestà de forma tallant que el PSOE no era nacionalista a Euzkadi perquè els nacionalismes són sempre insolidaris i egoistes. En el País Valencià el PSOE ha admès l'aberració anticientífica de la "llengua valenciana" i ha tenyit de blavet la senyera nacional. A les Illes el senador Gregori Mir presenta una visió idíl·lica de la LOAPA com a simple ordenament racionalitzador de les competències de les comunitats Autònomes. A Catalunya —un nom d'un PSC-PSOE cada vegada més a la deriva— ha guanyat la palma Ernest Lluch — que fins ahir es declarava nacionalista, talment com Gregori Mir — amb grotesques acusacions de racisme contra els immigrants dirigides a CIU i ERC, formacions que atreuen perillosament l'electorat del PSOE a Catalunya. Per acabar d'arrodonir-ho Felipe González llança als quatre vents que "la autonomía tiene un límite", frase que ens recorda massa allò de "la libertad tiene un límite" que sol esser l'axioma de les dictadures que es disposen a suprimir les llibertats. El PSOE comença a sospitar que podria esser la força política més important de l'Estat Espanyol a les pròximes eleccions. Les autonomies són un dur entrebanc per al seu centralisme. Els nacionalismes són rivals perillosos per al PSOE a les diverses nacionalitats. Contra nacionalitats i nacionalismes valdrà tot: consens amb UCD, una nova Llei Electoral, la LOAPA, el lerroxisme, la demagògia, etc. El PSOE per governar —no per canviar les coses, que això seria una altra qüestió— ha de tranquil·litzar els empresaris amb l'economia de mercat, la banca amb la renúncia a les nacionalitzacions, els sectors més reaccionaris de les Forces Armades assumint la "lluita contra les autonomies" que propugnava un dels implicats en el 23-F... Sinistre panorama de renúncies!

L'autogovern de les nacionalitats —amb el recobriment institucional, cultural i lingüístic— no pot esperar res d'una possible victòria del PSOE a les pròximes eleccions. Com a força política que havia de reestructurar el fet plurinacional que és l'Estat Espanyol, la UCD ha fracassat rotundament i —de la mà del PSOE— ha acabat retornant al centralisme que troba la seva millor ex-

pressió en la LOAPA. Per la seva part el PSOE ja renuncia a intentar la reforma de l'Estat: abans del seu possible exercici de govern es limita a afirmar la vigència del vell centralisme. Davant una UCD decadent i un PSOE farcit de renúncies, les nacionalitats tenen com a única opció de recobrar els seus drets la consolidació de forces polítiques nacionalistes disposades a lluitar contra l'opressió de Madrid. Ens complau veure a Euzkadi com —al costat d'un PNB que ostenta el govern— l'esquerra basca creix entorn de la gran opció d'Euskadiko Ezkerra que ha de reduir la presència de l'esquerra espanyolista a les terres basques a un simple fet testimonial. I ens complau també —des d'un altre model de societat— veure com l'electorat català no retira la seva confiança a Convergència i Unió, mentre Esquerra Republicana de Catalunya apunta cap a una ascensió meteòrica a les pròximes eleccions. En el País Valencià sembla que el nacionalisme comptarà amb una opció electoral de centre-esquerra que, si arriba a quallar amb realisme, pot dur els nacionalistes a obtenir una important representació a les institucions. A les Illes —malgrat tots els desànims— els PSM segueixen representant la punta de llança de l'"esperança nacional" per construir una nova societat, una nova nació.

El PSM ha fet front a l'ofensiva del centralisme intensificant les relacions entre els diversos nacionalismes de l'Estat Espanyol, fins i tot entre els qui es mouen dins opcions ideològiques prou distants. Les esmenes del PSM a l'Estatut de les Illes Balears tendran el suport a la Comissió Constitucional d'EE, UPC, PSA, ERC, CIU, PNB... Enfront de les acusacions d'egoisme, seran els nacionalistes solidaris els qui lluitaran per tal que les Illes tinguin la màxima autonomia admesa per la Constitució, enfront dels centralistes que —en declaracions de Jeroni Alberti i Gregori Mir— empobriran el nostre Estatut fins a fer-lo un bon "fill de LOAPA".

Dins aquest marc d'aproximació entre els nacionalismes, el PSM ha donat a conèixer als mallorquins "El problema de les nacionalitats a l'Estat Espanyol" a través de les conferències de Mario Onaíndia (Euskadiko Ezkerra), Francesc de P. Burguera (Partit Nacionalista del País Valencià), Josep Ll. Albinyana (ex-President del Consell del País Valencià) i Heribert Barrera (Secretari General d'Esquerra Republicana de Catalunya i President del Parlament de Catalunya). Uns nacionalistes solidaris disposats a construir un nou Estat plurinacional i combatius tots contra l'humiliant descentralització de la LOAPA.

curial

novetats importants:

— Pierre Vilar

Estat, nació, socialisme

— estudi sobre el cas espanyol

— Biblioteca de Cultura Catalana, 49

— Eulàlia Duran
Les Germanies als Països Catalans
Documents de Cultura, 17

— Els Marges 21
Revista de llengua i literatura
Dirigida per Joaquim Molas

— Recerques 12
Revista d'història, economia i cultura

OPINIÓ

ELS POLÍTICS PROFESSIONALS, O LA BUROCRÀCIA AL PODER

La interdependència entre els diversos sectors econòmics, a una societat sofisticada i tecnològica com és la nostra, fa que sorgeixi un entorn tan altament incert que l'Estat convencional ja no seria prou capaç per a regular-lo i donar-li sentit i coherència. Aquesta ha estat probablement la raó més important per a l'aparició de l'Estat Modern, un Estat que compta amb un nou nucli de poder: El poder burocràtic de l'Estat.

Ja a l'any 1940, En James Burnham diu que els administratius serien la classe dirigent en la societat i que se'ls assignaria un tracte preferent en la distribució, d'acord amb la categoria que els correspon dins l'estructura política i econòmica.

Nosaltres sabem que el socialisme ha creat una forta demanda d'intervenció estatal dins el món econòmic i social, i assumim plenament la nostra demanda d'intervenció de l'Estat en els termes que sobrepassen els estrats de les institucions pròpies. Però voldríem reflexionar sobre aquest punt de les demandes que continuament feim caure sobre l'aparell estatal perquè com és clar i evident aquesta demanda dona lloc a l'increment imparable del poder burocràtic de l'Estat. I sense restar els mèrits que puguin correspondre a la burocràcia a l'hora d'enfrontar-se amb l'incertitud, convé saber el risc que aquest fenomen comporta per a la Democràcia i per a la Llibertat.

Aquest poder burocràtic de l'Estat té a les nostres contrades, naturalment, les seves arrels en els poders membres de l'administració Estatal, i en la seva estructura administrativa.

Es possible pensar que la consciència de poder dels alts administradors moderns de l'Estat s'hagi de relacionar amb el sentit de propietat del càrrec que jeràrquicament

ocupen. Es comprensible aquest sentit de propietat del lloc de treball que s'ha obtingut prèvia una història dura d'oposicions, on tot sol acabar amb una imposició solemne i ritual de les capacitats burocràtiques per part de les més altes jerarquies de l'Estat, i això és molt convincent! I les seves conseqüències polítiques i socials han passat per ca nostra deixant un record ben viu.

Així les coses, l'administració acaba intervenint en la política mitjançant els seus membres, que anomenem Homes d'Estat en els millors i desitjables casos, homes que se sacrifiquen pel bé comú, i que volen servir a la societat abans que a ells mateixos, o malhauradament mitjançant els "escaladors". Homes de l'administració que lluiten valent-se de l'administració per tal d'obtenir un poder personal. Malgrat que a aquests se'ls coneix prou perquè la seva presència ha causat un fort impacte o bé perquè són molt nombrosos. Aquests casos d'escaladors són també coneguts com a polítics professionals. Gràcies a ells els sistemes de poder de l'Estat: L'executiu, el legislador i el judicial van convertint-se en una corporació d'aquests polítics administradors i dins aquesta corporació generada per l'Estat Modern acaben de rebre's els seus poders. No costa massa demostrar aquesta presència dels poders polítics dimanants d'aquests poderosos senyors dins l'administració. I no oblidem que aquest fet és una de tantes factures que s'haurien de pagar de part de les etapes anteriors on tan difícil fou per tants de nosaltres una participació desitjable i imprescindible en la cosa pública, als moments d'un creuer històric tan important. Aquí naixia el més gran poder polític imaginable sense els controls que de forma natural als altres estats anava paral·lelament i naturalment

sorgint.

I aquests fets ha creat naturalment un estat de consciència ciutadana que forçadament més resultats inhibidors per a la participació.

Com és possible que un simple ciutadà pugui intercedir en la vida política de l'Estat si aquest Estat ha hagut de recórrer al poder burocràtic per a poder subsistir?

Com és possible malgrat tot concórrer a la vida política si dins la concurrència hi haurà personatges que per la seva preparació tècnica, per la seva voluntat escaladora i per les possibilitats que el seu lloc de privilegi li donen suposen tant i tant aventatge sobre els altres competidors?

Com és possible impedir l'efecte espectacular que el fet de la preparació administrativa, llenguatge administratiu inclòs poden causar i causen dins el cos social provocant delegacions de drets i llibertats?

Ve't aquí que aquesta professionalització dels polítics és una de les causes que també ajuden a desmotivar la gent. És lògic que a les properes eleccions s'hi noti un fort augment d'abstencions i cosa greu serà si la gent ja ha arribat a un punt que ja ni es vol molestar per aixecar-se i anar a votar!

Hem reflexionat ja abans sobre l'efecte de tapabocals que s'ha derivat de les iniciatives socialdemòcrates. L'Estat Providència ha tapat les veus dels contestadors i ara veim com l'Estat Modern professionalitza els polítics. Ara per ara idò, només se'ns acudeix fer una invocació al nostre sentit perquè efectivament ja podem dir: Oh gloriós Sant Ambrós, que de tres ja en tenim dos!, i si de tres ja en tenim dos, molta gent tira les cartes sobre la taula i abandona el joc!

Climent Garau i Arbona

DRET A L'AVORTAMENT

Creiem que "l'absolució" de les dones jutjades el 16 de Març a Bilbao ha estat una victòria parcial pel fet que encara que aquestes dones no hagin anat a presó l'avortament continua essent il·legal i l'amenaça del Codi Penal, promulgat a 1944 (art. 411/417), continua pesant sobre totes les dones de l'Estat Espanyol. Per altra banda en continuen morint per avortar en males condicions (el 21 de Març mor a Sevilla una al·lota de 19 anys mare de dos fills, segons ens informa "EL PAÍS").

Creiem que el dret a l'avortament és una exigència immediata, però hem d'anar més lluny. Hauríem d'analitzar quines són les causes, avui, per les quals una dona arriba a l'avortament:

- 1— Manca d'informació clara i d'anti-conceptius adequats.
- 2— Fallida de les mesures adoptades.
- 3— Manca de mitjans econòmics per treure en avant el nou ésser.
- 4— Por a possibles represàlies per part de la família.
- 5— En cas de violació: al carrer, a la presó; al lliit, complint amb "el deure conjugal".
- 6— Desig de controlar el propi cos i d'affirmació del projecte de vida propi. Mentre no ens replantegem el model establert de relacions sexuals, l'anticonepció i l'avortament no poden ser un pas revolucionari. El coit és una possibilitat més. Estem a favor dels anticonceptius i l'avortament, però tenint en compte que l'avortament és sempre una agressió a la dona, i confiant que en un futur arribi a desaparèixer.

Pensem que les institucions no poden decidir si una dona pot o no pot avortar. És inadmissible que els governs, aquests governs que es diuen defensors de la vida, puguin decidir el nostre dret a avortar; quan ells organitzen guerres, genocidis, instauren la pena de mort, disposen de la vida de les persones empresonant-les i torturant-les fins a la mort sense cap respecte a la vida humana.

També podríem recordar que l'església no ha tingut escrúpols beneint tanca per a la guerra per a matar milers i milers de persones, i tampoc n'ha tingut per eliminar to-

tes aquelles persones que s'atreuen a dubtar de les seves doctrines (crema de bruixes, Santa Inquisició, creuades...)

Defensem el dret a la vida i a una maternitat lliure i desitjada, que suposi que les dones puguem decidir quan i quants fills volem tenir. L'avortament és un fet real amb el qual ens hem d'enfrontar; pensem que és una violència més contra la dona, però tampoc volem que cap dona mori per avortar en condicions dolentes, i que cap

dona hagi d'anar a la presó per avortar.

Per això exigim la despenalització i la legalització de l'avortament, fins que no arribem a una societat on es practiqui un altre tipus de sexualitat, i en la qual esser mare sigui una decisió presa lliurement, sense traves econòmiques, polítiques o socials.

Assemblea de Dones de Ciutat

mallorca socialista

Responsable-Coordinador: Rafel Oliver Pinguillén.

Consell Redacció: Antoni I. Alomar, Tomeu Payarás, Josep Tur i Mari.

Edita: Partit Socialista de Mallorca.

Redacció i Administració: Carrer Temple, 7. Ciutat. Tel. 221414-221626

Imprimeix: Editora Balear, S.A.

Dipòsit Legal: PM511-77.

Tirada: 5.000 exemplars.

El conflicte de les Malvines UN ATEMPTAT A L'AUTODETERMINACIÓ

No fa gaire temps, el PSM participà a un debat sobre el tema de les Illes Malvines, arxipèlag de l'Atlàntic Sud que els britànics designen amb la denominació més antiga de Falkland. En el debat poguérem mostrar als sorpresos argentins que la qüestió de la sobirania de les Malvines era inclosa en les resolucions sobre política internacional que el PSM adoptà en el Vè. Congrés Nacional (Algaida 1979): el futur de les Malvines no era competència ni d'Argentina ni del Regne Unit, pertanyia tan sols als malvinenses decidir lliurement el seu futur mitjançant un referèndum d'autodeterminació fet sota el control de les Nacions Unides.

Ara el règim gansteril i dictatorial de la Junta Militar d'Argentina, que presideix el general Galtieri, ofegat per problemes interns ha llançat una "fuita cap endavant" i ignorant totes les normes de convivència internacional ha ocupat "manu militari" les Malvines, esgrimint que uns suposats "drets històrics" li permeten anexionar-les a l'Argentina al marge de la voluntat dels propis malvinenses. Certament l'origen del fet britànic que són avui les Falkland o Malvines és clarament colonial. Però els fets colonials fan també la Història: els malvinenses són una comunitat de llengua i cultura anglesos i que

han demostrat clarament la seva hostilitat contra l'imperialisme argentí. Argentina —amb la invasió militar de les Malvines— ha intentat evitar un referèndum d'autodeterminació que fet amb tota llibertat hauria significat una derrota fulminant del pretès "argentinisme" de les Illes.

La invasió de les Malvines per part d'Argentina —en contra de la voluntat dels malvinenses— amb grotesques invocacions a fantasmals drets històrics ens porta els pitjors records de l'imperialisme de Hitler disposat a "protegir" les minories alemanyes de l'Europa de l'Est. Si el hitlerisme engendrà monstruositats com el Protectorat de Bohèmia i Moràvia, el Govern General de Polònia, etc. el militarisme d'Argentina ha designat ja un "Governador" per a les Malvines, ignorant la petició de les Nacions Unides de retirar les seves tropes d'ocupació. Els malvinenses —una petita comunitat que no arriba a 2.000 persones— que viuen plàcidament dedicats a la ramaderia i a la pesca, es troben abocats a un sinistre futur. D'entrada han estat engolits per una dictadura que practica el més brutal pistolerisme. Si resisteixen activament poden ésser objecte d'un genocidi o d'una deportació. Tant en un cas com en l'altre, també Hitler pot ésser el mestre del general Galtieri.

El full
de
l'ull orb

AI, GORIET, GORIET... FINS ON
ARRIBARÀS

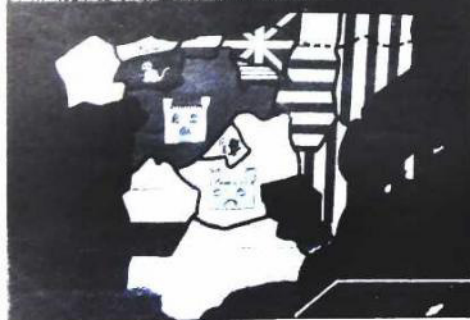
Gregori Mir —Senador del Regne d'Espanya pel PSOE— acaba de tranquil·litzar-nos afirmant que la temuda LOAPA, que amenaça minvar les magres autonomies que permet la Constitució Espanyola fins a deixar-les a nivell d'una simple descentralització administrativa, no retallará les competències de l'Estatut de les Illes Balears sinó que senzillament "les ordenarà". Ara resultarà que els 300.000 catalans que es llançaren al carrer per defensar l'Estatut de Catalunya contra la LOAPA, el recurs d'anticonstitucionalitat contra la LOAPA del govern de la Generalitat, els recels d'Euzkadi contra la LOAPA, etc. etc. són només bubotes de gent indocumentada. Què no pagarien Catalunya i Euzkadi per tenir un expert autòmic de la talla del nostre Gori! Ai, Gori, Gori, Gori... fins on arribaràs a força de renegar d'allò que fa uns anys defensaves?

QUIN PERSONAL... EL D'UCD

Sembla que les eleccions internes d'UCD-B han estat un vertader terratrèmol polític. El nostre estimat Don Jeroni des Casino s'hagué d'aferrar fort per no caure de la cadira. La mà de l'ambiciós i tèrbol Rodríguez Miranda, avui totpoderós Ministre de Treball i Seguretat Social, s'endevina darrera el "merder" provincial ucedista. A força de funcionaris aconseguí que don Miquel de Ses Autopistes ventàs de valent En J. F. Giscard-Conrado. Ens han dit que En Valentí Puig anava de rota batuda. Ventusorament per a ell, don Jeroni des Casino —com a bon jugador— es tragué un aplec d'assos i girà la partida a Son Termes. Ens sembla que En Rodríguez Ministre pot preparar-se quan se li acabi la bicoca ministerial. Tal volta la seva opció seria crear el PFB és a dir el Partit dels Funcionaris de Balears. O per ventura el PNA, és a dir el Partit dels Notables Agermanats? Hi ha per tremolar quan pensam que l'autonomia de les Illes Balears estarà en mans d'aquest personal...

EL PERECIMIENTO DEL ESTADO: NACIONALISMO DE CLASE

Carmen Pino Pertierra Alfonso Arnau Tornos

PRESENTACIÓ. EL PROPER DIA 15, DEL LLIBRE "EL PERECIMIENTO DEL ESTADO"

El Partit Socialista de Mallorca, es complaix a convidar-te a la presentació-debat del llibre "EL PERECIMIENTO DEL ESTADO: NACIONALISMO DE CLASE" pels seus autors Carmen Pino Pertierra i Alfonso Arnau Tornos; l'acte tindrà lloc al Saló d'Actes de la Caixa de Pensions (Avd. Alexandre Rossello, 40 de Ciutat) el proper dijous dia 15 d'abril a les 8 de l'horabaixa.

També vos volem informar que el llibre "EL PERECIMIENTO DEL ESTADO: NACIONALISMO DE CLASE" el podreu trobar a partir del dia 15 d'abril a les llibreries: "Es Cantó", "Llibres Mallorca" i "Quart Creixent" i també al local del Partit Carrer Temple, 7 de Ciutat.

Llibreria
QUART
CREIXENT,
llibres
i joguines

C/ Puçà, 5
Tel. 213821
CIUTAT

Carrer Victòria, 1
Tel.631288 Soller

es
Canto

LLIBRES I PAPERS
PLAÇA SANTA EULÀLIA, 6

TEL. 21 73 30
PALMA DE MALLORCA

Ultima Hora

N°

L'Espasa i la ploma

"Lo barrió todo de un plumazo", diu el locutor del NO-DO, quan ell sap perfectament que si ho va agranar va ser a canonades, perquè amb plomes, francament, no s'hi agrana -i menys barricades.

En la nostra cosmovisió actual l'espasa és al canó com la ploma és a la rotativa d'un diari, l'espasa és al míssil com la ploma a la càmera cinematogràfica... Hi ha ingenuos que afirmen que hi ha diferències entre la raó de la força i la força de la raó, quan està claríssim que la segona —als ulls de la majoria dels afamats de la nostra espècie— té les seues arrels fènices dins la primera. Fins i tot hi ha casos en què es produeix un procés cíclic. El cas de Polònia, sense arribar més lluny. Si alguna cosa presenta l'ensalada polonesa no és simplicitat. Allí teim en dansa la força/les forces següents: l'aparell que controla l'estat (exèrcit POUF), Solidaritat i l'Església. L'Estat té una força i Solidaritat una altra —si a hores d'ara ja no li han desbarbat del tot. La propaganda comunista té una força. Una altra força està constituïda per les ràdios laiques que des de diversos llocs d'Europa transmeten per a Polònia. I l'Església també juga un paper en tot aquest complicat entramat.

A nivell casolà, els fets de Polònia han fet possible que es destapés tota la hipocrèsia dels mass-media locals i dels polítics "de una y otro signo", que es resumeixen en "uno". Així, no és rar trobar-nos amb un diari com "El Alcazar" que, de sobte, es mostra favorable a les manifestacions ofertes i als drets dels oprimits, un José María de Arelliza —primer alcalde feixista de Bilbao— que llança fortes diatribes contra la dictadura, etc.

S'Imposa a Polônia la raó de la força i es pretén imposar a Occident la força de la raó. Aquest fet es produiria si no fos per la força de la hipocresia, que a ca nostra grana les dues forces anteriorment esmentades i s'erigeix en força suprema. Perquè aquesta força de la raó ve respaldada per una raó de força.

Vull dir, pertot arreu tenen la força. Justament per això *"el niño, bueno"* és tan valorat a l'escola. Perquè no pretén oposar res a la "raó" que quasi sempre arbitràriament li és imposada. Per aquesta se'ns poden deduir que dins un sistema repressiu només actua d'una manera digna aquell que lluita per treure forces contra la "raó" imperant. I, en escriure això, apel simplement a un sentit racional deposedit de traves burgeses.

Un exemple arquetípic del lluç que es mossega la cua en aquests afers és el de la soldadesca nord-americana que lluita a Vietnam. Allí es trobaren centenars de milers de voluntaris de la primera potència mundial disposats a pegar-li una pallassa al comunisme internacional. Molts d'ells eren persones amb problemes laborals i, invariablement, es tractava de sers humans que havien estat sotmesos a un rentat de cervell brutal i que estaven convençuts que anaven a lluitar contra el llo. En resum, una colla de pobres desgraciats.

Es produeixen durant la guerra dos processos paral·lels: la intoxicació —als ulls dels combatents— de la ploma a l'interior dels EUA i la destrucció de l'espasa al Sud-est asiàtic. Un desastre! Els vençuts arriben al seu país i es troben que una bona part dels seus compatriotes estan fortament sensibilitzats contra els crims comesos al Vietnam. Ells es troben en una terrible creuera: creuen que han lluitat per la justícia i es veuen pagats amb l'amarga moneda del rebuig. Sorgeix, inevitablement, una generació de desequilibrats.

Una ploma, davant una espasa, no té res a fer. Lògicament. L'espasa representa la força i la ploma, com a molt, l'esbravament. Penseu que l'espasa tolera que la ploma fantasiïgi, inventi vigueries varies i faci plorar les senyores histèriques més que els dracmons del mateixianim Sautier Casaseta, però, a veure, ¿quants exemples em podrieu presentar d'un conflicte obert en que la ploma hagi sortit mitjanament airosa?

Una ploma davant una espasa és com un montonero —si encara n'hi ha— davant un tanc de l'exèrcit argentí, com un infant davant d'un gorilla, com una gallina posada dins un corral d'indiots enfurits.

Algun despatit, d'aquells "que no saben de la meitat la meitat" —o que fan com si no la sabessin—, oposarà a les nostres arguments que no hi ha raons per haver-hi cap problema de treballar-nos a l'espai estable de la poma enfrontada a l'espasa.

Heu dit, en lògica democràtica —sí, santa democràcia coronada!—, si s'accepta una possible situació també s'ha d'acceptar la possibilitat de la contrària. M'explicar: si la poma i l'espasa poden anar de braç també poden treballar-se cara a cara. En aquest cas, una mentalitat jurídica oberta i democràtica —si encara en queda alguna— hauria de maldir per aconseguir una regla del joc tendent a la minimització del poder de l'espasa i a l'augmentar el poder de la poma, encara que només fos per tal d'anivellar posicions.

Palm més palm menys la posició de força patida d'Andrej Wajda davant els militars polonesos és la mateixa que la del senyor X, Vinader o la del senyor X. Sánchez-Erauskin davant el poder espanyol. I encara està per veure qui dels tres s'ha passat més malament.

Elle diuen els que tenen costum d'obrir els ulls i de no creure's els fets per referències que una cosa poden ser les aparences i una altra la realitat. ¿Qui hauria de dir que la campanya que arreu s'ha

desfermat contra el POUF i l'exèrcit polonès no serveix per altra cosa que per justificar la seua acció? El general Jaruzelski té uns bons valors en la Televisió Espanola, els polítics d'aquest estat i en més d'un destacat membre de les FAS. Exemple: s'estableix un diàleg entre periodistes i militars a través de TVE. Algun membre de la milícia justifica que algunes publicacions no puguin entrar als quartels. ¿Am quin ànim poden demanar els polítics que de grat ho accepten que a Polònia no es faci calar la veu de Solidaritat? ¿Quina motiu dona Jaruzelski per establir la censura? Els mateixos que encara sequeixen vigents en molts ordres de la vida de la nostra societat, liberal, occidental, democràtica i tot això que diuen. Cada vegada que l'estat tapa la boca a una veu independentista, trotskista, albertista o àcrata està justificant que a Polònia Jaruzelski tapi la boca als líders de Solidarisme. La cosa es converteix aquí en un joc de blaus contra vermells i allà en un joc de vermells contra blaus. Massa elemental per a ser veritat. Aquest esquema només pot ser acceptat pels hipòcrites i pels imbecils —d'aquí i d'allà.

Colloquem-hi totes les peces al seu lloc i vurem l'assumpte una mica més clar. D'una condemna sònica dels abusos de poder s'infereix una actitud molt concreta: la defensa dels qui pateixen aquestes abusos. El pecam no concorda quan abrim la revista "Interim" i veim que condemna categòricament la intervenció militar a Polònia i una mica més endavant ens presenta els bascos que pinten el mot "Independència" a les parets com a opressors i els que hi pinten banderes espanyoles com a oprimita. ¿Per què hi ha tota una sèrie de publicacions que condemnen els colps d'estat en uns llocs del món i els justifiquen en altres?

A aquesta gent els passa com a l'Església Catòlica, Apostòlica i Romana: que massa sovint els manca un mínim de sentit de la moral i de l'ètica. Si en Pep atraca un banc fa el mateix pecat, en principi, que si en Miquel atraca un banc. Tots dos atacs són condemnables. Però, atenció!, de "en principi". Perquè si en Pep atraca el banc per repartir els diners entre una colla d'afamagats no mereix la mateixa qualificació moral que si ho fa per anar-se'n al Brasil a comprar-se una mina de diamants. I, ben pensant —com diu Bertold Brecht—, què és l'atracament d'un banc al costat de la possessió d'un banc?

Ja veim, idò que la "raó" —ull dir la raó imperant— és simplement una qüestió de força. Així, a la ploma no li queda més remei que acotar el caparró i triar si banya a l'espasa, que, a fi de comptes, té un tal triell més esmolat. Qui mana, mana, i qui no mana es queda en el més trist dels buits, segurament sense possibilitat d'assolir els seus objectius. Aquesta resta aparentment integrats en el programa dels governants per evitar així un perillós canvi de posicions. Això realment funciona com una partida d'escacs. Un altre exemple: el poder vol emborronar —mitjançant la ploma i l'espasa— el català de la faç de la terra. Nosaltres volem que pervisca. El poder planta la supervivència del català en el seu programa. Així ens priva d'una raó d'actuar. Ens tapa la boca i pot fer la feina bruta sense gaires complicacions.

"Como buenos hermanos. La violencia no conduce a nada. Todo ese rollo es una utopía". Solució? Anem de braçet. En un pla-mo d'igualtat. Agermanament. Però, senyors, una mica de seriositat! ¿Quin sentit té un "agermanament" fonamentalment tant en la força d'un dels germans com en la feblesa de l'altre? Després del 23-E d'això se'n diu i jo — és nou — "posibilismo". En política, lo que no és res possible és fals; diu l'assenyada veu d'A. Matutes. A veure si el senador no és dels qui fan costat a les masses treballadores de Solidar-nosé! Aixó vol dir — i tornem al gra — que, en política, allò que no se substitua al costat de la força és fals. Cosa que, d'altra banda, no fa falta que ens diga, perquè només hem de veure com s'ho passen els dissi-dents "de uno y otro signo", però, encara que no ho parega, sobre-tot de "veuo". Tenc tendència a creure que al món no hi ha massas-maniqueses. Però, a veure si la política occidental no en presenta en general una característica simptomatologia! El món està partit en blocs. Així, laia!, laia!... La consigna és cada u a ca seva i a empenyar-se cap vesí. Així, laia!, la veu del "mon flüere" condemna la militariza-ció pomenca. És cosa decididament al costat dels famosos que més hi han perdut — deixa discretament de banda tota la purralla de trotskoi-i-anarcos que empastifaven el panorama — i aplaudiria de grat la revol-ució contra els milítres que s'han plantat en el cadro del poder per la força de les armes. Amb aixó busquen que l'Estat oferecra armes ba-stants als moviments que a l'Oest s'alcen contra els poders als est-a-lerats, mentre que, naturalment — deixin en pau als poders — siguem-ne socialistes. En definitiva, justifiquen l'aparició de les "Brigades Rosse i que, a fin de comptes, el model polític dels països "lluiros" és diu ni més ni menys que masoquisme. I punt.

Entre la ploma i l'espasa, a més d'una diferència de poder — la ploma treballa i per a l'espasa, mal'espasa per a la ploma —, hi ha una altra diferència que porta a grau de complicació. L'espasa és un objecte, encara que quan pren la ploma es torna barroca i retòrica; la ploma, en canvi, pot donar lloc a nombrosos mal' subdals. L'única sensació que té la ploma és reduir distàncies molt subdals. L'única sensació que té la seua intel·ligència superior. Tement en compte el risc. Perquè, omès que ho intueixi, l'espasa la treurà d'ell nuig ràpidament i expulsiu. Els animals de ploma tenen la característica de poder mentar eplomatia. I als que van per la vida sense plomes, si es passen de la ratlla que marca la punta de l'espasa, "se les pueta cabre el into".

Bernat Joan i Mari

ENTREVISTA

Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

"LA MARXA DEL MÓN ENS PORTA CAP A L'AUTODETERMINACIÓ"

Convocat pel PSM, el President del Parlament de Catalunya donà a Ciutat la conferència sobre el tema "La LOAPA contra l'Autonomia a Catalunya", cloenda de la sèrie que amb la denominació d'"El Problema de les Nacionalitats" organitzà el Partit "Mallorca Socialista" ha entrevistat a l'home que als seus 64 anys n'és Secretari General de l'Esquerra Republicana de Catalunya, càrrec que ocupa des del 1976. Fou diputat al Parlament estatal a la primera legislatura, Heribert Barrera, polític i científic especialista en química inorgànica, format a França —on estigué exiliat el seu pare, destacat dirigent de la CNT i que també fou de l'ERC, fins el 1936 conseller de treball de la Generalitat i durant la guerra president de la Comissió de Responsabilitats Polítiques— estudià també als EUA. Baix del seu republicanisme esquerrà, del que mai ha volgut renunciar, ha passat pel més fosc període de clandestinitat.

LA LOAPA, UNA LECTURA ABUSIVA DEL TEXT CONSTITUCIONAL

— "Em sembla que és cert —diu— que el principal autor de la LOAPA era el coronel Tejero, com digué un dirigent del Partit Galleguista, ja que el 23-F no és més que el detonador d'un desig de rectificar el procés autònom i de tornar endarrera per part de l'UCD i el PSOE. Per a nosaltres aquesta llei és perillosa, no sols pel seu contingut si no pel que significa com a precedent de donar com a constitucional la possibilitat de reduir les competències autonòmiques per mitjà d'una llei d'harmonització. Això és senzillament una lectura abusiva del text constitucional. Per aquest camí les Autonomies passaran a ser purament administratives. La nostra posició no és de voler negociar res, si no que pensam que no hauria d'existir la Llei i volem que sigui retirada, per tant, pel Govern.

— "Convergència" ha mantingut una oposició tolerant a la LOAPA?

— Ells estan de debò contra aquesta llei. La seva forma d'estar en oposició però diferència de la nostra. Es troben lligats per un passat de col·laboració i també per unes necessitats de mantenir l'estatus quo al Parlament de Catalunya, d'actuar de manera diferent. Ells han plantejat la possibilitat de negociació. Nosaltres tenim un punt de vista més clar i em sembla, més adequat. Això no és una qüestió de que es millori o no es millori.

"S'HAN MIRAT LES LLEIS CATALANES AMB LUPA"

— Creu que el País Basc i Catalunya són usats pel poder centralista com a bancs de proves per conduir en tons regresius les autonomies a d'altres nacionalitats i regions?

— És evident. Doncs són els que més resistència poden oposar i si aquesta tasca neutralitzadora reeixix, els hi serà molt més fàcil a les altres Comunitats.

— ¿Perquè després del 23-F les lleis catalanes van amb tanta freqüència al Tribunal Constitucional, tot i que sembla que la qualitat de les mateixes no és ex-

traordinària?

— Jo crec que és debut a que els criteris del govern de Madrid han variat i que s'ha produït aquesta involució, aquest frenar el procés autònom. Aleshores, s'han mirat les nostres lleis amb lupa, intentant que el tribunal les invalidi el més possible. El Parlament no s'ha deixat intimidar per aquesta política i hem continuat fent d'acord amb el que nosaltres creiem just i legítim.

— ¿Quin ha estat el joc del seu partit a l'hora de l'aprovació de moltes lleis al Parlament de Catalunya?

— Nosaltres ens hem trobat en combinacions molt diverses, gairebé totes per a formar majories s'han donades. De vegades hi ha hagut majories de sentit Nacionalista, formades per Convergència, el PSUC i nosaltres, en altres ocasions han estat les forces més progressistes amb socialistes, comunistes i ERC. També ens hem trobat en minoria amb Convergència enfront dels partits de disciplina no catalana, i molt sovint també ens emb trobat amb Convergència, centristes i nosaltres sobre posicions que entenem eren perfectament correctes i progressives.

NACIONALISTES D'ESQUERRA

— Com veu la política

que estant portant "Nacionalistes d'Esquerra"? ¿Poden interferir ambdues opcions, ERC i NE?

— Tenim molt punts comuns amb N. d'E. i també diferències importants. És una mica difícil a vegades parlar de Nacionalistes d'Esquerra, perquè a part del seu nacionalisme indiscutible en la resta és una formació molt diversa, en la qual hi ha grans diferències entre unes persones i altres. Segur que podem col·laborar més de quatre vegades i podem coincidir molt sovint i també discreparem amb altres ocasions. Electoralment el més probable és que cadascú vagi pel seu costat. Tampoc excloem altres hipòtesis si les circumstàncies ho fessin necessari. Nosaltres som partidaris d'una democràcia pluralista i tot el que sigui que les forces polítiques catalanes siguin nacionalistes ens satisfà i veiem sempre un terreny de col·laboració.

"COM MES COORDINAMENT TREBALLEM MES GRANS SERAN LES NOSTRES POSSIBILITATS"

— Hi ha possibilitats d'establir un front camú entre partits nacionalistes de l'Estat en cas d'eleccions a les Corts?

— Em sembla que tot depèn de si aquestes eleccions es fan amb la llei electoral en que es varen fer les de l'any 1979 o si canvia. Si això fos així, és possible que ens vegéssim obligats amb uns acords concrets, a fi d'intentar lluitar contra els intents d'ofegar-nos. Si no canvien les normes és evident que poden cadascun d'aquests partits nacionalistes lluitar dins el seu àmbit separatament, sense perjudici naturalment de proclamar una solidaritat. Estic convençut que, un cop que les eleccions hagin tenguut lloc, els nacionalistes que hagin estat elegits en el Congrés de Diputats de Madrid, hauran de col·laborar molt estretament i potser inclús intentar agrupar-se en un grup parlamentari únic. Els partits nacionalistes com més coordinadament treballen, més grans seran les nostres possibilitats d'influència.

"LA MARXA DEL MÓN ENS PORTA CAP A L'AUTODETERMINACIÓ"

— És utòpic pensar avui amb l'autodeterminació?

— Des del punt de vista d'un futur immediat sí, ara bé, jo estic convençut que la marxa del món ens porta cap aquesta direcció i un dia o l'altre el dret a l'autodeterminació ens serà reconegut. És impossible mantenir indefinidament aquesta situació de subjecció i hegemonia dins l'Estat d'una nació sobre les altres nacions que el constitueixen i per tant, cal ser optimista a mig termini o llarg termini...

Joan Barceló

Heribert Barrera, durant la conferència sobre la LOAPA

Pindoles

INFORMATIU D'UCD (B?)

— Que no tenguem un canal propi per a les Illes (en català, naturalment) es veu que ho podem aguantar, aiximateix. També podem passar sense un canal —com a mínim— dels Països Catalans. Però és insuportable —a part del llenguatge que s'hi usa que és molt, molt, millorable— haver de veure cada dia n'Alberti guaitant en els menjadors de totes les cases mallorquines que tenen t.v.. D'informatiu balcar, res; "Informatiu d'UCD (B?)" li aniria més bé.

PSOESPANOLBALEAR

— Vertaderament la democràcia de vegades arriba a ser una mica avorrida amb votacions una darrera l'altra. I si no, demanau-ho als congressistes del Psoespañolbalear, que fan la quaresma dels congressos sapient que l'autonomia de què guadeixen no els permet gairebé res fora de dir "sí, bwana".

"SA RIBA"

— A un diari de Ciutat, que no anomenarem per no fer-ho propaganda, tenen qualche preciositat preautonòmica i tot, que per mantenir les distàncies i no confondre la gent vol que quedi clar això del mallorquí: que sàneu per on cau "SA Riba"? idó és "LA Riba", per on es passejaren molts de ciutadans i qualche fora. I d'això de "EL llar" què m'n dirau? Perquè "LLAR" de sempre ha estat femení; Es veu que pensava l'il·lustrat periodista en "EL hogar" i l'ha trauit. Ja ho val.

INFORMACIO CONTRA LOAPA

— Com és, per seguir parlant dels diaris, que cap a Ciutat no ha parlat de la declaració que els PSM, Esquerra Republicana de Catalunya, Esquerra Galega, l'Agrupament Nacionalista d'Esquerra del PV i Euskadiko Ezkerra signaren, al congrés d'aquest darrer, contra la LOAPA i la resposta que cal donar-li? Si així volen fer callar les veus de tots aquests partits nacionalistes "radicals" com diria l'émul de J.R., el sr. J.J.— faran un bon paperet...

ESCOLA DE FUNCIONARIS

— La Generalitat de tot d'una creà la seva pròpia escola de funcionaris conscient de la seva necessitat. La notícia aquí és que els preautonòmics balears han decidit de crear una sucursal, aquí naturalment, de l'escola estatal d'administració local. Així es fa l'autonomia!

CINEMA EN CATALA

— Primer fou "L'home elefant" projectada en inferioritat de condicions en la seva versió catalana si tenim en compte que cal avarar el públic a les versions en la llengua seva. Després ha estat "Excalibur" que mentres a Barcelona la podien veure en català nosaltres no (si no preniem avió, per exemple). I ara "La plaça del diamant" que aquí ha estat estrenada en la mateixa versió que a Madrid.

— Què pensa la conselleria de Cultura? Ah, clar: no pensen!

PROMOCIONANT LA RUQUERIA

— Com així les conselleries balears no fan qualche enquesta per conèixer els gusts i opinions dels seus administrats? O és que tenen por als resultats? Si es fessin bé, serien interessants per veure un poc com som i per treure'n conseqüències. (En no esser que es vulgui seguir promocionant la ruqueria...).

PREMI "TOTXO DE PLOM"

— Concedim al sr. de Zofra, el premi "Totxo de plom". Si teniu freixura llegiu les seves parides dilantants i vos preguntareu si no vos heu errat i heu comprat "El Alcassar".

EL PI, DEL DIA FORESTAL D'ICONA

— L'ICONA si ha de passar a dependre del Consell (no sé quin) s'hauria d'espabilar un poc per adaptar-se al país. Ho dic perquè no està bé confondre l'alzina de Mossa amb el pi de So'n Vivot, com ha succeït, i si no pegau una ullada al cartell sobre el Dia Forestal, amb un sonet de Costa i Llobera sobre l'alzina gegantina de Mossa, i no distingiu un pi d'una alzina...

“La beguda mallorquina”

**UNA CASA ESPECIALITZADA
EN ALTA FIDELITAT**

imatge i só

- * So Professional
- * Lloguer de pel·lícules
- * Cinema
- * Alta Fidelitat
- * Televisió
- * Discs
- * Servei Tècnic Propi

Carrer Antoni Marquès Marquès, 4 — Tel. 29 61 74

CIUTAT DE MALLORCA

Entrevista

EL PAÍS VALENCIÀ, A

Vicent Ventura:

“ESSER D'ESQUERRES ESSER NACIONALISTES

“El balanç fins avui, i sobretot des d'abans de la guerra, és que no s'han complert les esperances de la clandestinitat; l'esquerra en general, nacionalista o no, ha retrocedit, i ha estat justament perquè no és nacionalista; perquè ha cedit en posicions que atacava la dreta i al perdre-les s'ha debilitat. Perquè esser d'esquerra al País Valencià, avui, en alguna mesura vol dir esser valencianistes; i per això s'ha de crear l'alternativa, perquè l'alternativa farà més pressió com més alternativa sigui”.

— Quina és la història de l'esquerra valenciana?

UNES LLARGUES
VACACIONS: PSOE

— El temps de les tan il·lusòries il·lusions de la clandestinitat només hi havia el PC i el Partit Socialista del País Valencià, i més tard la Unió Democràtica, democristiana; aleshores creïem que hi hauria el trencament, però, hi hagué la transició, i va comparèixer, tancant les vacances de 40 anys, la federació valenciana del PSOE, exactament l'any 75 (i no el 73, com pretenen ells).

— I la Federació de Partits Socialistes?

— Llavors per part del PSPV hi va haver —i vull pensar que amb bona voluntat, encara que l'ambició hi jugà la seva part— la gent que creia que calia integrar-se dins el PSOE; s'hi integraren i es va dissoldre la Federació de Partits Socialistes, de la qual n'era membre el PSL.

El primer temps els del PSPV varen tenir-hi una certa importància.

— I després els projectes d'estatut...

— Bé, primer hi havia hagut dos projectes: l'estatut d'Elx, maximalista, absolut, fruit de la clandestinitat; i el del Consell, també sense gaire viabilitat. Finalment el de Morella fou fet per professors de dret polític de València i més d'acord amb la Constitució. Albinyana tot sol féu un gran treball d'anar poble per poble per aconseguir l'estatut per la via del 151, mentre hi havia l'ambigüetat d'UCD que deia que volia el màxim de facultats en el mínim de temps; i tothom pensava en el 151, és clar, però el govern va entendre que no hi havia hagut prou actes en què es demanés el 151 i va començar la davallada.

— Però el PSOE havia guanyat les eleccions...

L'ESQUERRA
PARLAMENTÀRIA
RECLAMA

— Sí, però en les negociacions amb UCD no va fer més que perdre terreny sense pagar i sense contrapartida, degut a moltes coses: divisions internes, lluites pel poder... El secretari actual és el resultat d'un compromís, és a dir, no té força per ell mateix perquè cap sector no tingué prou força; i és un home no nacionalista valencià, evident-

ment.

— I aquest canvi?

— Va anar prenent força dins el PSOE la gent que hi arribà després de la mort de Franco, que són milers de militants sense cap voluntat nacionalista i que s'han trobat amb això de l'Espanya de les autonomies i que hem de ser una autonomia i han pactat l'estatut de Benicàssim que és l'últim capítol, tristíssim.

Han cedit davant UCD, la dreta que vol desnacionalitzar i que no vol res d'allò que sigui un signe d'identitat; i han cedit en la qüestió de la senyera, explicant que és un tema que no val la pena, quan sí que té importància, encara que només fos perquè n'hi dona la dreta...

— Com és la UCD valenciana?

EL BÚNKER
BARRAQUETA

— Allà no és més que la perllongació d'una llarga tra-

nacionalista.

— Quina gent els segueix?
— S'inventen un idioma per implantar-lo, sinó pensen no s'ensenyi el vertader, i talà i atien el sentiment d'arrencial i desinformat d'una part del poble de la ciutat de València i de l'Horta amb el domini que tenen el mitjà de comunicació. Però d'un punt de vista de la màtancia, de sortir al carrer, poc, no passen de quatre mil persones, i la indiferència és majoritària: amb set-cent mil habitants que té València el problema interessa a quanta mil, dels quals són tanalistas quaranta mil, i altres són ells. A més, el fenomen molt clarament dedicat a la capital i a l'Horta per exemple no passa per Castelló, on la UCD accepta les quatre barres i tes, sense blau a la senyera, això mateix de Gandia cap sud.

— Quines bases té el conflicte?

— En primer lloc el valencià mitjà se sent distint dels castellans, però no se sent nacionalment valencià, i a hores això li crea una espècie de sensibilitat molt superficial, desinformada completament, i quan li diuen que catalans volen absorbir-nos es revolta especialment perquè és un problema valencià per allò de “catalans i val-

EL NACIONALISME A MÉS DELS CULTURALS, HA DE SOLUCIONAR ELS PROBLEMES SOCIO-ECONÒMICS

dició d'una dreta rural a la qual s'ha afegit la nova situació socio-econòmica, de petits empresaris. Hi ha una gent del món financer, que procedeix del franquisme genèric majoritàriament, i bastants del falangisme, i que tenen un hàbit de genuflexió davant Madrid, des de sempre, d'abans d'Almansa; i és una gent que com a classe social no té prou força perquè no està solidificada, o constituïda per uns interessos realment fets, i necessiten reflectir el poder que els ve de Madrid. No hi ha hagut una burgesia industrial a temps, que donés solidesa a la societat, sinó que tenim una societat mesocràtica, després de la industrialització dels 60.

— I l'ambient de violència?

— Aquesta gent ha creat l'anticatalanisme més bestia, per desviar l'atenció del perill; així la gent que abans era anti-madridista —“el mal ve d'Almansa” com es diu allà— ara és anticatalanista; endemés contribueix la manobra a una afirmació “valenciana” no nacionalista, a que no cresqui la consciència

cians, cosins germans” que s'ha dit sempre; és una qüestió civil diríem. Això té un aspecte important: hi ha un complex d'inferioritat; la realitat si nosaltres tenim sin la decisió que tenen els catalans, trauríem de Madrid allò que es treuen els catalans i nosaltres no perquè no som capaços.

— I llavors hi ha les meries fanàtiques...

BOMBES CONTRA
INTEL·LECTUALS

— Sempre hi ha la manipulació de la gent que fa captar la visió en lloc de captar. A més hi ha una consciència evident i demostrable entre aquests valencianistes manipulats per la UCD i l'extrema dreta, d'acord amb ells les bombes enviades a casa de Fuster, que quasi el maten l'última vegada o la que van enviar a Sanchis Guarnier, que coses de l'extrema dreta, que li és igual qualsevol valencianisme. A més, no té molta fecció que algú paga, les festacions les paga UCD, i n'hi ha quan li convé...

VOL DIR
ES

Comunista té una evolució més positiva perquè en primer lloc ha estat un partit nacionalitzador, igual que les Comissions Obreres en cert sentit, que han servit molt no perquè hi hagi una consciència nacional dels immigrants sinó perquè no hi ha una oposició; a més han reaccionat molt clar les CCOO, no tant la UGT, que té molta més força allà: "Què és, —diuen aquí—, què defensa la patronal? el blau a la senyera i que el valencià no és català?; aleshores nosaltres hem de tenir la senyera sense blau i dir que el valencià és català perquè hem d'estar en contra de la patronal"; aquest mecanisme ha funcionat molt a CCOO i dins el PC, fins al punt que la crisi s'ha produït de forma que la gent que sigui allà estigui molt convençuda que el nacionalisme és un instrument imprescindible per a profundir la democràcia, per a portar a terme un programa econòmic-social que respongui a les necessitats valencianes.

—Vosaltres heu fet un intent d'unir l'esquerra nacionalista...

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

ha hagut unes declaracions en què sembla que no va passar res, i que els tancs varen sortir al carrer per posar orde, s'ha dit una cosa molt curiosa i que es prou reveladora i és que la directora de "Las Provincias" i el seu papà, que és l'amo, varen anar a posar-se a les orden de Milans del Bosch, a oferir-li el periòdic; pensau que aqueix és el periòdic més anticatalanista que hi ha, perquè és feixista.

—I personalment?

—Hi va haver por i la gent es va amagar... Escotar el ban de Milans i viure allà era terrorífic; jo pensava en Xile; "en el Mostalla supose que serem 12.000 i ja veurem què passa", jo vaig tenir aquesta sensació, que això podia passar, la pressió, la por de les comissaries, i el meu company Doro Balaguer que ha estat torturat i que va estar molt fotut; som, a més, d'aquells indiscretes. Ara, que Milans del Bosch hagués fet el mateix a Barcelona; és pura coincidència que fos aquí.

—La dreta valenciana després del 23 de febrer ha augmentat la seva agressivitat...

—Sí, però a més allà s'ha creat dins la UCD una competència perquè hi ha els anomenats "crítics" pro-democràtics, que són menys bèsties; en canvi Abril Martorell com que ha perdut el favor de Calvo Sotelo ara no vol perdre el poder, i intenta per tots els mitjans mantenir la seva autoritat i la seva força; jo no sé si ho aconseguirà perquè té uns interessos molt grans. Però sí que sé que qui ha crescut més ha estat Aliança Popular, almenys la presència que tenen allà és major; una certa dreta ha desconfiat, és més, l'últim batlle franquista ha anunciat la creació d'un partit a la dreta d'UCD i "valencianero" per si falla la UCD en la defensa del "Reino", la senyera i el idioma", a partir de l'associació "València 2000", això revela que hi ha una desconfiança sobre la UCD per allò que potser s'entenen Calvo Sotelo i Felipe González, i no serà satisfactori, ni per al PSOE ni per a la UCD ni per supòsit per a nosaltres, però tampoc per als regnicòles; ha augmentat Aliança Popular i hi ha la possibilitat que el blaverisme es converteixi en una força política organitzada.

—I ideològicament?

—Hi ha una declaració expressa que tenim una vocació socialista, de marxisme crític; hi ha una explicació que el nacionalisme no pot ser únicament la solució dels problemes culturals sinó que ha de ser la fórmula política i això convé que sigui l'aportació més interessant per a resoldre els problemes valencians de tipus social-econòmic, etc. i hi ha una voluntat d'entendre's amb totes les forces. El propòsit és veure que tot allò que tanga un sentit nacionalista i un sentit d'esquerra, i en el cas del PNPV depèn del sentit que tanga la seva força sociològica, que arribi a una entesa almenys per a les eleccions al parlament espanyol i les possibles en els municipis i sobre tot per a tenir també les diputacions, i sobre tot si hi ha parlament al País Valencià; i, a més, per no donar la imatge lamentable, perquè si el nacionalisme dona una imatge de cohesió creixerà més fàcilment; pel que fa a l'Esquerra Unida del País Valencià té alguns dels seus components molt radicals i ja veurem què passa; jo crec però que la voluntat existeix i ha de resoldre això.

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

municació Social de l'Estat paresqui "El Alcázar" fent la competència a "Las Provincias" i sobre tot en aquesta problemes; doncs el PSOE, que defensa en el parlament que han de continuar aquests periòdics, no recorre contra l'actitud d'aquells periòdics i no reclama la dimissió del director, li és igual, i li hagués estat necessari un mitjà de comunicació, i podria aconseguir-lo; naturalment això pesa en la gent del PSOE del PV. Jo crec que allò més trist que té el PSPV-PSOE ara és que mana la gent més mediocre, és més; ells mateixos s'han queixat que no són capaços de crear opinió, ara; tenen por a les personalitats nacionalistes, que estan dins el PSOE encara, que són més capacitats per crear una imatge; però clar, estan en mans de la mediocritat més absoluta.

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

—I això?

—Perquè hi ha una decepció dels parts i cal recollir la gent desensada dels parts, per tant no pots fer un partit,

frontament i això afavoreix molt la gent de les escoles.

CONTRASTS
ESPERANÇADORS

—A pesar de tot sou optimista?

—Sí; fora del món oficial, d'altra banda, es produeixen fenòmens de gran contrast, per exemple es crea l'Acció Cultural del País Valencià, i en aquest moment són 7.000 socis i paguen un mínim de tres-centes pessetes al mes, però com que hi ha gent que paga més es pot calcular que són 35.000.000 de pessetes que es recapten; i aquests set mil socis no els té ningú més allà, que cotitzin vull dir; com pot passar això a un país on passa allò altre? Doncs sí, passa. I l'ACPV és odiat pel PSOE que diu que és un partit polític, i és mentida; hem procurat que no es pugui interpretar així; evidentment l'Acció Cultural defensa la unitat de l'idioma... i continuen creixent, cada dia; tenim tres secretariats de la llengua (un a València que és el central, i a Castelló i Alacant) que organitzen cursos per a adults, constantment, i congressos de cultura comarcal; sempre hi ha una agitació i un moviment cultural.

—Ha crescut la consciència nacional?

—Avui el món cultural valencià és nacionalista, una part de la classe obrera no és que sigui nacionalista però no ho veu com un perill, ni com una enemistat sinó amb una certa inclinació, i avui, militants o no, hi ha molta gent que té consciència nacional, moltíssima; per exemple es calcula que de "Nosaltres els valencians", de Joan Fuster, se n'han venut 75.000 exemplars; i hi ha una cosa que és més curiosa encara: hi ha un vocabulari valencià-castellà, que és molt barat, que va a reeditar-se i s'ha passat ja dels 200.000 exemplars, són coses que no les haguéssim pogut imaginar mai abans de la guerra. Alguns que abans de la guerra treballaven molt, diuen que "almenys ara hi ha consciència d'unitat de país, cosa que nosaltres no varem arribar a aconseguir", per aqueixa mateixa raó volen combatre la denominació "País Valencià" i és possible que el PSOE cedis, no davant de "Reino" però sí davant "Comunidad autónoma valenciana"; és igual, continuarem dient-li País Valencià, continuarem lluitant i continuarem avançant.

A.I. Alomar

TRIS-TRAS

Boutique

Roba jove i original

Carrer Sindicat, 4 - Telefon: 22-56-73 - Ciutat

El Terreno

NO MÉS CIMENT, VOLEM VISTA A LA MAR

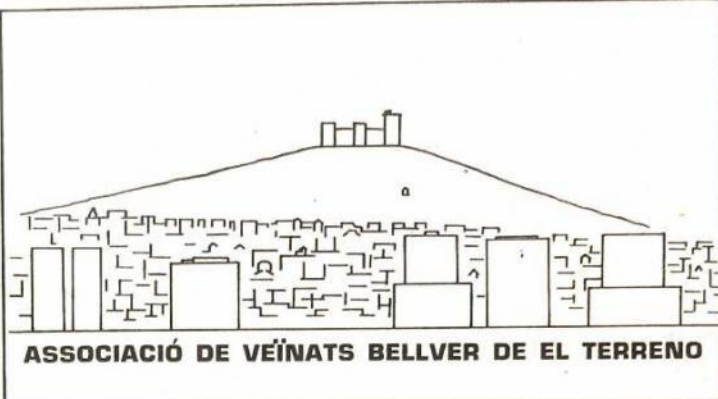
La revisió del Pla General Ribas Piera ha començat pel Polígon 33, és a dir, per la zona del Passeig Marítim que voreja el Corb Marí, Ca'n Barbarà, el Terreno, Son Armadans i So N'Alegre. El Terreno és la barriada més perjudicada perquè es troba a la banda central del Polígon 33, on precisament es permetria la cons-

truïció de les edificacions més altes de tot el Polígon.

Es per això que l'Associació de Veïnats "Bellver" de El Terreno, amb el suport de pràcticament la totalitat dels veïnats, els joves del Club Parroquial "Xibiu", els escriptors i artistes que hi viuen o hi han viscut, els estrangers que hi

resideixen, etc. ha iniciat una campanya sota el lema "no més ciment, volem vista a la mar", l'objectiu de la qual és d'impedir que se segueixin construint edificis desmesurats a primera línia (P. Marítim), encloïent els situats en línies posteriors (El Terreno, etc.).

El que demanen és el se-

ASSOCIACIÓ DE VEÏNATS BELLVER DE EL TERRENO

güent:

1) El solar de les antigues dressanes, que primer era de l'Estat i que malhauradament va ésser subhastat passant a propietat particular, hauria d'ésser adquirit per l'actual Ajuntament per tal de compensar d'alguna manera els gran perjudicis que la urbanització "salvatje", sense llei ni mesura, del Passeig Marítim ens ha produït. S'hi podria fer una zona verda, equipaments públics per a la barriada, una zona esportiva, etc.

2) A les zones del sud del Polígon en la revisió del Pla permetrà unes altures de 32 m., s'està produint un greu perjudici als veïnats situats a segona fila i posteriors. Es per això que consideren inadmissibles aquestes altures, demanant que siguin rebaixades de manera que no tapin la vista a les cases de darrera, i es continuï mantenint l'escalonament de les edificacions i conservant l'harmonia que encara es manté, en línies generals, a la barriada del Terreno.

3) El sector de Ca'n Bar-

barà no hi hauria d'haver cap edifici que sobrepassés l'altura de dues plantes damunt l'Avinguda de Joan Miró, a fi de conservar l'estructura i fisonomia pròpies de la zona, així com per les raons de permetre la vista a la mar i evitar l'ofegament de les construccions de la darrera.

4) L'edifici que es permetrà construir als jardins de Nazaret hauria d'ésser rebaixat en una planta per les mateixes raons fins ara aduïdes.

LIBRES DE LA MAGRANA

Jordi Vila-Abadal,

La Drogació. Joventut i Droga.

Alliberament, 13

Un profund anàlisi de la incidència de la droga en la joventut i del paper que hi juga la societat. Una eina indispensable.

P. Vilar, E. Vinyamata, V. Ventura, F. Cucurull, R. Castellanos, J.-L. Carod-Rovira, etc.

L'Esquerra Nacionalista Avui.

Quaderns d'Alliberament, 7

Una miscel·lània dedicada a l'esquerra nacionalista, completada per un ample qüestionari sobre la situació actual i el futur del moviment d'alliberament nacional i de classe.

L'ESPARVER

Per als al·lots i al·lotes que els agrada llegir

16. John Wyndham.

El dia dels trífids.

Traducció de Ramon Folch i Camarasa. Autors Moderns.

15. Mark Twain.

Les aventures de Tom Sawyer.

Traducció de Josep Carner. Autors Clàssics.

14. Xavier Fàbregas.

L'Encalc.

Autors Catalans.

13. Mary Rodgers.

Quin dia tan bèstia!

Traducció de M.ª Antònia Oliver. Autors Moderns.

REEDICIONS

Josep Armengou.

Justificació de Catalunya.

5.ª edició

Miquel Strubell.

Llengua i població a Catalunya.

2.ª edició

M. de Pedrol.

Domicili provisional.

2.ª edició

NOVETATS

El dia 12 del passat mes de març, va tenir lloc al Saló d'Actes de l'Escola Graduada, l'acte organitzat pel Partit Socialista de Mallorca, sobre l'Estatut del País Valencià, hi participà l'ex-president del Consell del País Valencià, Josep Lluís Albiñana i el President del Partit Nacionalista del País Valencià Francesc de Paula Burguera.

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a
"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

* CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR,
 * TELEVISORS, etc.

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

PRESÈNCIA I OPINIÓ

PARLEN ELS POBLES

MARIA DE LA SALUT

GLOSA PREELECTORAL

No som glosador i hi vull fer
per una vegada en sa vida.
Aquesta crònica de Maria,
per ventura, no acabi bé.

Quan m'ho deien, jo no ho creia;
però ara jo ho creurei:
n'hi ha més d'un qui té
ses eleccions entre cella i cella.

A rotlo n'hi ha que volen entrar
i qui està enmig bota qui bota.
Es secretari entre copa i copa
ja ha decidit cap a on s'ha de tirar.

Sap que es batle que ara hi ha
no n'ha feta de condreta,
ni per s'esquerra ni per sa dreta
ni pels d'es Consolat del Mar.

A una tia vella que tenia,
diuen, que va estafar.
Per això, no el vol tornar votar,
fins i tot, cap vell de Maria.

I, també, es qui comanda d'es camp
—i a qualque lloc més que va a caseva—
li fan tanta de defu
que no gosa a treure es cap.

Aquest diu que ja no n'hi ha,
com en "Suárez", de president,
ni com ell de més content,
quan es xot passador va comprar.

A es diaris escriuen cartes
gent que les va votar
i les diu: "menos" sopars,
més futbol i més vergonya.

D'aquesta, es secretari pensa
que són es de can Jordi
que volen empenyar es Consistori
i provoquen a sa dreta.

Prest tendrem plaça nova,
allà, a n'es carrer nou,
i, per ventura, batle nou
l'any que ve a n'aquesta hora.

Fins i tot, es més de dreta
diven que així no podem anar
i amb llistes d'Aliança Popular
les volen treure de sa butxaqueta.

S'hi vol tornar aficar
en Simó i companyia
per posar nova sucursal
i qualque centim arplegar.

Es Secretari per aquí vol "apoiar".
Que no entri es socialista!
A s'hora de fer sa llista,
se'n fot qui s'hi presentarà.

Diu que res fa, si a la dreta
no s'acaban d'entendre bé.
Es socialistes ja han fet malbé
d'un concejal jove que tenien.

I pensant en ses eleccions
volien omplir sa candidatura
de gent jove i amb cultura
i, a Ses Corbates, fan reunions.

També tendran qualque brega
perquè no acaben de parlar clar.
Ses eleccions no poden guanyar
si tot ho decideixen en capelleta.

Tothom creu "sebre" allò que no li convé,
sobre tot, a s'hora de votar:
una cosa és vots captar,
i s'altre, xerrar dins es café.

I acabem aquest glosat
recordant a tot es poble:
qui no apren de sa història,
a repetir-la està condemnat.

SINEU

"JA HO VOREM ON S'AJEURA EN GELAT...!"

Avui, i potser a manca de cosa millor que oferir-vos, vos parlaré una miqueta per damunt-damunt de les recents eleccions del Comitè Local d'UCD. Tot entretén. I de tot hi ha d'haver en aquest món nostre. I, a l'estiu, sobretot, xigales, clar.

A Sineu es varen formar dues candidatures; una a favor de n'Albertí, "oficialista" que diuen, i l'altra amb en Llauger, aquest nou i estranyíssim "cap de germanies". M'hauré de documentar històricament a veure si, Joan Crespi o Joanot Colom feien feina al MOPU, allà devers els segles XVI.

Bé, pardalejades a part, he de dir que les tesis "oficialistes" foren defensades per Jaume Jordà, i les "agermanades", (sempre entre cometes, tant un com altre concepte), ho varen esser per Antoni Gelabert.

Triomfà Jaume Jordà, l'albertinià, i vaig poder parlar amb ell, després. Diu, manifesta, que ell s'havia decidit per fer costat a n'Albertí perquè el coneixia des de feia molt de temps i li mereixia molta consideració, en canvi sols feia dos dies que havia sentit parlar d'en Llauger. I que ell sempre feia el que creia millor per al poble; ho havia demostrat amb la seva actuació municipal, diu. I que ni vol ni necessita publicitat de cap tipus, eh?, i punt.

Per altra banda, Antoni Gelabert Ferriol, idealista de tota la vida, em manifesta que, el joc polític, sota del seu particular punt de vista, o ha de ser un joc d'honor, entre cavallers, entre persones humanes en majúscules i en tot el sentit de la paraula, o no ho ha de ser. Per això mateix refusa la tempta-

ció de fer declaracions que poguessin transtocar al nou cap d'UCD local. També i com a conseqüència del que ha dit i mantengut, es complau a fer expressiva públicament la seva més cordial enhorabona a Jaume Jordà, el seu oponent. I res més. Pau i concòrdia entre paisans.

Cal afegir que, en aquesta ocasió i per allò de renovar cares, que diuen ells, les vocalies del Comitè Local d'UCD, s'han vistes reforçades per persones ben representatives de la dreta sineura. Com és ara, na Maria Riera, en Toméu Batle, i en Guillem Niell. Altra vegada punt.

I aquesta crònica podria acabar remetent-nos altra vegada a l'encapçalament: "Jo ho veurem on s'ajeura en Gelat...!". Que, com diu la Carme Maurà al programa televisiu "Esta noche", significa: Qui més en sapí, que més en digui. I, com es fa a Montsió: El darrer en sortir tanca la porta. I, com deia na Margalida: Apaga el llum que si no, estic empegueïda.

Etcètera.

BIEL FLORIT

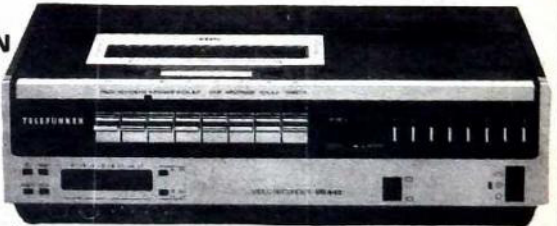
P.D.— Ben a punt d'entregar aquest original a la redacció de Mallorca Socialista, ara mateix, divendres 2 d'abril, he sabut que, al plenari d'ahir vespre, en Toni Gelabert, Regidor per UCD del nostre Ajuntament, membre de la Permanent, President de la Comissió de Govern, va presentar de manera definitiva la seva dimissió de tots els càrrecs. Va tenir unes paraules de reconeixement per al batle i pels companys de consistori, va donar la mà a tothom, per, a continuació fer un mutis entre elegant i trist. Entre cansat i arrogant. Entre reflexiu i desenganyat.

TOT EN VIDEO

Les millors marques internacionals

AKAI
SONY
SHARP
THOMSON
TELEFUNKEN
etc...

Les millors facilitats de pagament. Fins a 42 mesos
El millor, el més selecte Club de Vídeo de Mallorca,
amb més de 900 pel·lícules al nostre catàleg
I la nostra experiència i servei

TELE - HOGAR

Velazquez, 12
Nicolau de Pax, 16
Telèfon: 279750

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

Antonio Ponze	Hit Parade	Pier Carden
Atasi	Margarita Nuez	Susana
Bop	Martela Brazzy	Tanagra
Escola	Nina Ricci	Zebedia...
Enrique Caminal	Portegaz	

S'oli

boutique

Banc de S'oli
Rubi, 12 Ciutat de Mallorca

Nacionalistes d'Esquerra per un Bloc Nacional i Popular

Dia 27 i 28 del més passat se celebrà l'Assemblea General Extraordinària de Representants de Base del moviment NACIONALISTES D'ESQUERRA.

El Programa que s'hi aprovà consta de tres grans apartats:

INTRODUCCIÓ CONJUNTURAL, on s'analitza somerament la situació política actual i es formulen els punts bàsics, que es poden resumir en tres: "alliberament nacional" (autodeterminació, política de ruptura, confluència dels sectors populars en un moviment de base, unitari, assembleari i representatiu i lluita per la pau en contra de l'imperialisme i del sistema de "valors militaristes"; defensa dels represaliats per lluitar per les reivindicacions nacionals i populars); alliberament personal (homes i dones són lliures de disposar de les seves vides i no seran discriminats per cap raó); i alliberament social (continuació d'una alternativa d'accés del poble al poder econòmic i social, i política econòmica i energètica autònoma).

OBJECTIUS A MITJAN TERMINI, que es poden concretar globalment en la construcció de l'alternativa nacional i popular; la lluita per un procés constituent

del nostre autogovern; una organització, política, democràtica i participativa; alternativa econòmica al servei dels treballadors i del reequilibri territorial; i consolidació i desenvolupament de la cultura nacional i popular.

OBJECTIUS A CURT TERMINI, reivindicació puntual de competències i traspassos, amb la supressió dels governadors civils i de les diputacions; oficialitat territorial única del català; control de la Generalitat; del règim econòmic de la Seguretat Social, i creació del Servei Nacional de Salut de Catalunya; competència exclusiva sobre els mitjans de comunicació; mesures diverses per una nova política econòmica, per una administració catalana, per una societat lliure i justa i per una nova política municipal.

Sobre les alternatives electorals davant les properes eleccions, es prengué finalment la resolució d'iniciar les gestions necessàries per a participar en la propera campanya electoral impulsant una alternativa de resposta popular catalana que agrupi totes les persones independents, entitats cíviques i partits que estimin a favor de la constitució d'un Bloc Nacional i

Popular, que dugui a terme una política unitària davant de Madrid, en defensa del dret d'autodeterminació i de la llengua, la cultura, i la nació catalana; que lluiti contra les harmonitzacions i per un procés constituent del nostre autogovern, a la vegada que assumeixi una alternativa popular a la crisi actual.

També es varen aprovar, una proposta de presentació d'una moció parlamentària per la paralització de la Central Nuclear d'ASCO; un comunicat de solidaritat amb els 6 independentistes catalans detinguts i de protesta per la seva detenció; i un altre comunicat de denúncia del judici a celebrar el dia 30 de març contra nacionalistes gallecs.

L'Assemblea també valorà positivament la sentència pronunciada en el judici per avortament celebrat a Bilbao, fruit de la mobilització produïda al seu voltant, tot reclamant, però, com a única solució la legalització de l'avortament, amb mesures urgents sobre informació sexual i anticonceptius. Pel que fa a Catalunya l'Assemblea acordà reclamar una legislació catalana amb els principis i orientacions que contenia la llei eugenésica de l'avortament aprovada per la Generalitat republicana.

PAÍS VALENCIÀ

La presentació de l'Agrupament Nacionalista d'esquerra

"Després del 23 de febrer s'ha esdevingut un notable retrocés en la plasmació efectiva de les possibilitats als seus plantejaments centralistes. El procés autònom valencià és la demostració evident de l'abandonament d'unes promeses autònòmiques i de reconstrucció del País que ara es descobreixen d'un oportunisme electoralista impresentable".

(...) "En aquest País s'ha acceptat, amb variants pintoresques, tots els símbols de la dreta. Jo crec que no convé oblidar que la senyera quadrada mai no ha estat utilitzada més que a favor de la llibertat de la democràcia, de l'amnistia i de l'Estatut (...) Durant la darrera etapa del franquisme, les forces democràtiques utilitzaren una antiga bandera, la històrica de Jaume I, i un nom relativament modern: el de País Valencià, per entendre que caracteritzava l'actual co-

munitat valenciana. Acabada la transició, els sectors reaccionaris s'han limitat a invertir els termes: adoptar la bandera relativament moderna de la ciutat de València. La finalitat queda claríssima: liquidar els signes democràtics de la lluita antifranquista".

"Els intents de dividir l'àrea lingüística catalana en idiomes particulars, respon a la voluntat política de reduir l'àmbit d'influència cultural i universal del català, marginant el País Valencià. I es tracta també d'impedir lligams en pobles que parlen el mateix idioma, vehicle inevitable de preocupacions comunes, de cultura comuna, de conflictes comuns, com són, tant si es vol com si no, els països de l'àrea lingüística catalana".

"S'ha afirmat, sobretot per part del PCPV i darrerament dins el PSOE-PSPV, que els problemes de la classe treballadora va-

lenciana són uns altres, amb poc a veure amb l'autonomia. Són vells tòpics que tenen l'efecte pràctic de marginar la classe obrera del procés autònom, és a dir del procés polític".

"Fem una crida en defensa del País Valencià, no sols des de l'òptica tradicional del nacionalisme, sinó assumint altres temes polítics, socio-econòmics i culturals, per fer convergir amb les posicions nacionalistes tots els sectors que aspiren a una política democràtica, basada en el progrés social, en el manteniment de principis ètics, en la correspondència entre les paraules i les actuacions. Tractem de respondre a la necessitat d'integrar una esquerra valenciana renovada i no sucursalista (...)".

("ESQUERRA", Butlletí informatiu de l'ANEPV, núm.1) Vegeu-ne més informació en l'entrevista amb Vicent Ventura.

DICCIONARIS D'EDITORIAL PÒRTIC

NOU DICCIONARI ANGLÈS-CATALÀ / CATALÀ-ANGLÈS

Jordi Colomer

768 pàgs. 1.500.— ptes.

DICCIONARI ALEMANY-CATALÀ / CATALÀ-ALEMANY

Roser Guàrdia i Maria Ritter

543 pàgs. 1.500.— ptes.

DICCIONARI DE SINÒNIMS

Manuel Franquesa

1.232 pàgs. 1.750.— ptes. —SEGONA EDICIÓ—

(EN PREPARACIÓ)

DICCIONARI PORTUGUÈS-CATALÀ / CATALÀ-PORTUGUÈS

Clara Prat

DICCIONARI ITALIÀ-CATALÀ / CATALÀ-ITALIÀ

Jordi Fornas

NOU RECULL DE MODISMES I FRASES FETES.

CATALÀ-CASTELLÀ / CASTELLÀ-CATALÀ

Josep Balbastre i Ferrer

464 pàgs. 750.— ptes. —TERCERA EDICIÓ—

DICCIONARI ANGLÈS-CATALÀ / CATALÀ-ANGLÈS

Jordi Colomer

255 pàgs. 400.— ptes. —SETENA EDICIÓ—

ARTICLES PER A NETEJA. ADROGUERIA, PERFUMERIA, FLORS I ARTICLES DE REGAL "BAZAR ARAGON"

Carrer Aragó, 140

En el centenari del naixement d'Alexandre Jaume

L'any passat va ésser el centenari del naixement d'Alexandre Jaume, és per això que he volgut escriure aquestes retxes per a recordar una mica la seva memòria i donar un repàs a una part del seu ideari polític.

Va néixer a Montevideo l'any 1881, des d'on va retornar per residir aquí des de jove, estudiant Dret a Barcelona i a París.

Ingressà al PSOE a l'any 1919 on a través de la seva activitat, i per la seva preparació, n'esdevingué l'intel·lectual. A l'any 1931 és elegit diputat a Corts. És un missatge que proclama la llibertat, l'estimació a la seva pàtria —era decidit catalanista—, el socialisme i la República. Va arribar a residir amb la seva família, durant un cert temps, a Madrid per causa de la dificultat de moviments pròpia d'aquell temps.

Collaborà amb articles a El Obrero Balear, La Última Hora i d'altres de Menorca, on amb un estil senzill donà notes de la seva ac-

tivitat política i del temps en què vivia.

Escrigué i publicà l'any 1933 el llibre "Impressions d'un constituent" i posteriorment "La Insurrecció d'Octubre: Catalunya, Astúries, Balears", amb noms que tradueix, l'any 1935.

Morí afusellat a Ciutat el 24 de Febrer de 1937.

Del seu llibre "Impressions d'un constituent" que és un recull d'articles publicats a alguns mitjans de Ciutat se'n poden destacar els trets següents, posant en primer lloc un resum de "La qüestió catalana", fonamental per entendre el seu ideari, i d'"Autonomia de Balears".

—Després del fracàs de la proclamació de l'Estat Català a l'Octubre de 1934—

... "Som Catalans de Mallorca i la causa catalana és la nostra causa, Catalunya, la nostra Catalunya, en sortirà afavorida d'aquesta dura prova. L'ideal nacionalista haurà arrelat fermament en l'ànima catalana..."

DE "LA QÜESTIÓ CATALANA"

"...Era la meua tesi que Mallorca no podia formar un tot orgànic sinó que part d'aquest tot. Que la nostra llengua, la nostra raça i la nostra història ens lligaven a Catalunya. Que parlar del mallorquinisme era desconèixer totalment la realitat viva del problema i inventar entitats artificioses i fantàstiques. I que els mallorquins, volguéssim o no, érem catalans de Mallorca com ens havia anomenat ja el més gran mallorquí de la nostra història: Ramon Llull".

"El qui serenament s'enfronta amb el problema català prest es convencereu de que es troba en presència d'una realitat viva i no d'una creació artificial dels catalanistes. Catalunya té, efectivament, una llengua pròpia, una cultura catalana, una història seva i una consciència col·lectiva que reclama el reconeixement d'aquesta personalitat i la des-

aparició de les traves que dificulten o obstaculitzen el seu desenvolupament. Catalunya reuneix —Perquè negar-ho? tots els trets i caràcters d'una verdadera nacionalitat".

"Però quan es tracta de defensar i reclamar l'autonomia desapareixen, com a per encanteri, totes les discrepàncies i un sol sentiment unifica totes les matisacions catalanes perquè la consciència col·lectiva, en aquest cas, anul·la i absorbeix les discrepàncies particulars".

"Lo mateix succeïx amb la llibertat col·lectiva. Proclamada l'autonomia no quedarà resolt definitivament el problema català. Quedaran satisfetes les aspiracions mínimes de Catalunya en aquesta hora històrica, però l'ideal nacionalista continuarà batejant en l'ànima catalana i exigint majors atribucions i llibertats per a Catalunya".

"...Des de llavors ve el meu convençut catalanisme, el meu divorci espiritual amb aquella Espanya tràgica per-

què vaig presentar en el catalanisme un moviment emancipador, reparador de les injustícies que envileïen la nostra pàtria. I Catalunya ha estat fins a l'adveniment de la República un gran sedant per a les inquietuds del nostre esperit. Ens sentíem totalment desorientats de la nostra pròpia terra i com una paradoxa Catalunya, titlada de separatista, era la que sostenia els nostres llaços amb Espanya: Davant l'alternativa: Catalunya o Castella, sense dubte ens inclinàvem a Catalunya. I en aquests moments transits d'indignació somniàvem en l'antiga nacionalitat catalana no per a dispersar les terres ibèriques en infantils disgregacions se-

paratistes sinó per a inserir en totes les regions espanyoles llavors de rebel·lia contra la política centralitzadora i tirànica de la monarquia que ofegava la vida espiritual d'Espanya".

D' "Autonomia per les Balears—

"...El Júsio de la nostra vida, per la federació d'aquesta regió balear a l'antiga nacionalitat catalana sense perjudici a l'autonomia de que disfrutàssim en efectuar-se la federació".

I aquest és el comentari que volia fer a una figura socialista del nostre passat, amb l'important motiu, del centenari del seu naixement.

Guillem Adrover

Cartes a Mallorca Socialista

Des d'Euskadi, un votant del PSM

Benvolguts companys, Us dirigeixo la paraula des d'Euskadi, on des de fa uns anys resideixo coneixent prou bé la situació. També rebo la revista Mallorca Socialista que m'envia un company. Sóc votant i admirador del PSM sobretot pel fet que és a Ses Illes on està vertebrat i més arrelat una opció nacionalista i d'esquerra, d'arreu dels Països Catalans. Qui havia de dir que tindríem més arrelament com a opció que al mateix Principat.

Ara bé volia apuntar una cosa. A cada país es fa la política que es pot. Si als PPCC poguéssim fer la revo-

lució demà qui dubtaria que ocupàrem posicions més esquerranes. A cada país es fa el que es pot. Per això, i per allò del meu coneixement del panorama base, no tenc pas com ens hem lligat amb la gent d'Euskadiko Eskerra a nivell d'aliances internacionals. M'explicaré.

EE a Euskadi és un partit que fa un paper nefast. Desmobilitza, traïciona, només existeix per trencar Herri Batasuna, i en una paraula va frontalment contra el moviment popular nacionalista. Només fa que ficar-se amb els altres partits nacionalistes, llevat del PNV, amb el qual fa una mena de front

unitari per a moltes coses de la política, i amb tot això només creen confusió, per tal de crear-se un espai polític, en un intent de tallar les fugides de militants. També a Navarra i amb la qüestió dels presos s'han lluit, ja que van prometre que votant l'Estatut aquests problemes s'haurien resolt. "Estatutarenkin presoak kalera" van dir, i ara no tenen ni vergonya de reconsiderar la seva postura. En quant a l'energia nuclear, van contribuir a la desmobilització de la massa popular tot indicant i prometent que havien arribat a un consens sobre un referèndum per a la cen-

tral de Lemoniz. Aviat podrem veure a totes llums aquesta dretanització del partit EE...

Per tant, com a votant del PSM resident a Euskadi recomano que el nostre partit no entri massa de prop amb una política d'aliances internacionals amb EE, ja que amb el temps es veurà que els camins d'alliberament nacional i de classe van per una altra call. EE representa la claudicació, amb unes vinculacions amb Madrid fora de tot dubte.

Us saluda ben amistosa-

ment,
Visca el PSM!
Llorenç Romans

Retalla i envia a

mallorca socialista

C/. Temple, 7 Ciutat

Tel. 22 14 14

MALLORCA SOCIALISTA

C/. Temple, n.º 7 - Ciutat de Mallorca - 1

Tels. 22 14 14 - 22 16 26

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
Adreça _____
Població _____ Tel. _____
M'interessa una subscripció:
☐ Anual 500 ptes.
☐ Anual 1.000 ptes. (Ajuda)

Forma de pagament:
☐ Rebut domiciliat a un Banc
Banc _____ Suc. _____
Compte n.º _____ Titular _____
☐ Enviaré l'import { Taló n.º _____
Gir Postal _____
Signatura, _____

Per la vostra comoditat (i la nostra)
domiciliu els pagaments al banc

C. O. P. E.
MALLORCA
RÀDIO POPULAR DE MALLORCA
és popular i és de Mallorca

SUSCRIBIU-VOS A UNA REVISTA AL
SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA

lluc

Apartat 619 PALMA DE MALLORCA

DECLARACIÓ CONJUNTA CONTRA LA LOAPA I EN DEFENSA DELS DRETS NACIONALS DELS NOSTRES POBLES

Els passats dies 19, 20 i 21 a Leioa (Biscaia) una representació del Partit Socialista de Mallorca assistí al congrés constituent d'Euskadiko Ezkerra. S'hi mantengueren contactes amb altres forces polítiques presents i en sorgí la següent declaració conjunta contra la LOAPA i en defensa dels drets nacionals dels nostres pobles. La transcrivim sencera ja que la difusió d'aquest document, fins i tot qualsevol referència al seu contingut, ha estat vetada pels mitjans de comunicació d'àmbit estatal i d'altres amb els mateixos interessos.

Les perspectives de democràcia i el reconeixement dels drets nacionals presents en el marc dels estatuts i a la Constitució, fruits de la lluita històrica dels nostres pobles, es troben a hores d'ara posades en qüestió.

Consideram el marc polític delimitat pels Estatuts d'Autonomia com un pacte institucional històric entre les nostres nacions i l'Estat Espanyol, i per bé que aquests estatuts no satisfan les aspiracions d'autogovern dels nostres pobles, sí que en fan possible l'avanç democràtic cap a la seva sobirania solidària.

Aquest pacte fou sotmès a sistemàtics intents de desvirtuació en els seus continguts des de la seva mateixa gestació. Aquest desafiament a les llibertats democràtiques i nacionals dels pobles està arrelat molt endins en les ideologies i forces polítiques reaccionàries i centralistes que configuren l'Estat, i es manifesta ara en l'intent d'UCD i PSOE de retallar la potencialitat de desenvolupament democràtic dels texts estatutaris mitjançant la LOAPA.

Les forces sotasignants consideren necessari fer

front unànimement i coordinadament a aquesta nova agressió contra la voluntat política expressada pels nostres pobles, històricament entossudits en la conquesta de la seva sobirania pròpia i solidària i en la reconfiguració democràtica de l'Estat.

Volem manifestar el nostre respecte a uns pactes polítics que si bé ens obliguen a assumir un marc estatutari democràticament legalitzat, també ens imposen la tasca irrenunciable de defensar-ne i aprofundir-ne l'avanç.

Expressam la nostra ferma decisió d'oposar-nos i de no assumir cap llei que, fruit de la por, la involució i del centralisme, pretengui canviar unilateralment el contingut del pacte històric que els estatuts representen.

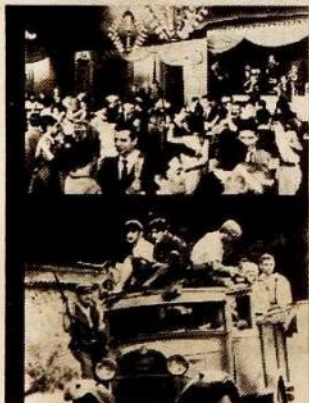
Els partits sotasignants fan pública la seva voluntat de respectar els pactes estatutaris exigint-ne a l'altra part l'estricta compliment, i per això faran ús de tots els mitjans polítics i democràtics de pressió, lluita i negociació.

La LOAPA vulnera clarament els texts autonòmics en vigor, no compleix les previsions de l'article 150.3 de la Constitució i no s'adiu cap de les hipòtesis del seu article 81. La seva aprovació suposaria no tan sols el retallament de les competències dels Estatuts en vigor sinó també la degradació des del seu començament de la resta dels Estatuts d'Autonomia que s'estan elaborant.

Finalment feim una crida a totes les forces democràtiques i a tots els pobles de l'Estat a fi d'adoptar una ferma actitud de rebuig envers la LOAPA i qualsevol altre intent de desvirtuar l'exercici dels drets democràtics dels ciutadans i del poble.

ESQUERDA GALEGA
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA
EUSKADIKO EZKERRA I.P.S.
PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA
PARTIT SOCIALISTA DE MENORCA
AGRUPAMENT D'ESQUERRA DEL PAÍS VALENCIÀ.

LA HISTÒRIA D'UNA DONA QUE ÉS LA HISTÒRIA D'UN POBLE

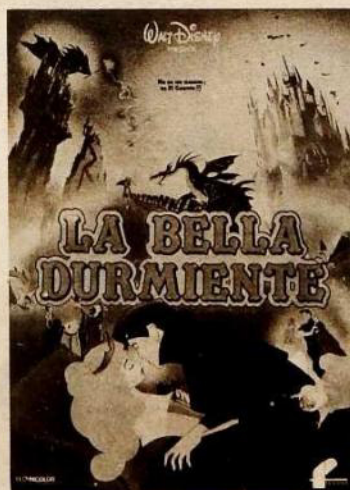
La plaza del DIAMANT

basada en la novel·la de María Rodoreda
Silvia Munt - Lluís Homar - Joaquim Cardona
Elisenda Elosa - Sara Encarnación - María Molins - Josep Mingot - Pau Gual - Alfred Luchini
dirigida per Francesc Belló - música de Ramon Marimón - productor executiu Pepin Canadell

JOHN HURT
JANE ALEXANDER
GLYNNIS O'CONNOR
DOUG MCKEON
BEAU BRIDGES
IAN BANNEN

FUGA DE NOCHE

escrita por JOHN MCGREEVEY - música de JERRY GOLDSMITH - produïda por TOM LEITCH
productor ejecutivo RON MILLER - realizada por DELBERT MANN - TECHNICOLOR
fotografía y cámara PANAFLEX PAR PANAVISION

BURT LANCASTER en
ATLANTIC CITY U.S.A.
UN FILM DE LOUIS MALLE